

Paula Hawkins

SOTA L'AIGUA

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *Into the water*
© Paula Hawkins, 2017

1a edició: maig del 2017

© de la traducció, Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Penguin Random House
Imatges de la coberta i sobrecoberta: GettyImages i Arcangel
Adaptació del disseny: Núria Tremoleda

Extracte de «The Numbers Game», *Dear Boy*, © Emily Berry, reeditat amb el permís de Faber & Faber.

Lletra de la cançó *Down by the Water*, de PJ Harvey, reproduïda amb el permís de Hot Head Music Ltd. Reservats tots els drets.

Extracte de *Hallucinations*, d'Oliver Sacks. Copyright © 2012, Oliver Sacks, usat amb el permís de The Wylie Agency (UK) Limited.

ISBN: 978-84-16863-20-4

Dipòsit legal: B. 9.836-2017

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

A totes les conflictives.

«Era molt jove quan em van partir en dos.

Algunes coses et convindria oblidar-les
i altres no.

No hi ha una opinió unànime sobre quines.»

«El joc dels nombres», EMILY BERRY

«Ara sabem que els records no estan fixos ni congelats, com els pots de conserva del rebost de Proust, sinó que es transformen, es desmunten, es tornen a muntar i es reclassifiquen amb cada acte de recordar.»

Al·lucinacions, OLIVER SACKS

EL GORG DELS OFEGATS

Libby

«Un altre cop! Un altre cop!»

Els homes la tornen a lligar. Aquesta vegada ho fan diferent: el dit gros de la mà esquerra amb el dit gros del peu dret, i el dit gros de la mà dreta amb el dit gros del peu esquerre. Li passen la corda al voltant de la cintura. Aquest cop la posen ells a dins de l'aigua.

–Sisplau –implora, perquè no sap si serà capaç de tornar a suportar la foscor i el fred.

Vol tornar a una casa que ja no existeix, a un temps en què ella i la seva tia s'asseien davant del foc i s'explicaven històries. Vol ser al seu llit, a casa seva, vol tornar a ser petita, a inspirar el fum de la llenya cremada i les roses i aquella escalfor tan dolça de la pell de la seva tia.

–Sisplau!

S'enfonsa. Quan la treuen de l'aigua per segona vegada té els llavis d'un blau morat i l'alè l'ha abandonat per sempre més.

PRIMERA PART

2015

JULES

Em volies dir alguna cosa, ¿oi? ¿Què era? Tinc la sensació que vaig anar desconnectant d'aquesta conversa fa molt de temps. Que vaig perdre la concentració pensant en altres coses, fent la meva. Que vaig perdre el fil. Bé, doncs ara sí que t'escolto atentament. Llàstima que tinc la sensació que m'he perdut alguns dels punts més importants.

Quan van venir a dir-m'ho em vaig enfadar. Al principi vaig respirar alleujada, perquè quan se't presenten dos policies a la porta just en el moment en què estàs buscant la targeta del tren, a punt de sortir corrents cap a la feina, de seguida penses el pitjor. Vaig tenir por que fos per algú que m'importava: els meus amics, el meu ex, la gent amb qui treballo. Però no era per cap d'aquestes persones, em van dir, era per tu. Per tant em vaig sentir alleujada, però només momentàniament. Em van dir que t'havien trobat a l'aigua i llavors el que em va venir va ser ràbia. Ràbia i por.

No parava de pensar en el que et diria quan hi arribés: que sabia que ho havies fet per rancor, per fer-me mal a mi, per fer-me por, per posar la meva vida cap per avall. Per aconseguir que estigués per

tu, per arrossegar-me fins allà on tu volies. I ja està, Nel; ja ho has aconseguit: ja em tens aquí, en un lloc on no volia tornar mai més, disposada a fer-me càrrec de la teva filla i posar una mica d'ordre en el merder que tu has deixat.

DILLUNS, 10 D'AGOST

JOSH

M'ha despertat alguna cosa. He sortit del llit per anar al lavabo i he vist que la porta dels pares era oberta. Quan he tret el cap a dins per mirar m'he adonat que la mare no era al llit. El pare roncava, com sempre. La ràdio despertador deia que eren les quatre i vuit. He pensat que devia ser a baix. Té problemes per dormir. Ara en tenen tots dos, però ell es pren unes pastilles tan fortes que encara que et plantessis al costat del seu llit i li xisclessis a l'orella no es despertaria.

He baixat sense fer soroll, perquè normalment engega la tele, es posa a mirar aquells anuncis tan avorrits de màquines que t'ajuden a perdre pes, a fregar el terra o a tallar verdures de mil maneres diferents, i s'adorm. Però com que la tele estava apagada i ella no era al sofà he deduït que no era a casa.

Ja ho ha fet unes quantes vegades... que jo sàpiga. No puc tenir controlat on és tothom a cada moment. El primer cop em va dir que havia sortit a passejar una mica per aclarir-se les idees, però un altre matí que em vaig despertar i també havia marxat vaig mirar per la finestra i vaig veure que no hi havia el cotxe aparcat al lloc de sempre, davant de casa.

Em sembla que deu anar a passejar pel riu per visitar la tomba de la Katie. Jo també ho faig, de vegades, tot i que no a mitja nit. Em faria por, anar-hi a les fosques. A més em sentiria molt estrany, perquè és el que va fer la Katie: es va aixecar a mitja nit, se'n va anar al riu i ja no en va tornar. Però entenc per què ho fa, la mare: és l'única manera que li queda de ser a prop de la Katie, a part de seure a la seva habitació; i sé que això també ho fa, de vegades. L'habitació de la Katie és a tocar de la meua, i la sento plorar.

M'he assegut a esperar-la al sofà, però em dec haver adormit, perquè quan he sentit la porta ja s'havia fet de dia; he mirat el rellotge de la llar de foc i era un quart de vuit. He sentit que tancava la porta i pujava corrents a dalt.

L'he seguit escales amunt. M'he posat davant de la seva habitació i he mirat per l'escletxa de la porta. S'havia agenollat al costat del llit, a la banda del pare; tenia la cara vermella, com si vingués de córrer. Panteixava i deia:

—Alec, desperta't, desperta't! —Mentrestant el sacsejava.— La Nel Abbott és morta! —li deia—. L'han trobat a l'aigua. S'hi ha tirat ella!

No recordo haver dit res, però dec haver fet algun soroll, perquè ha alçat la vista cap a mi i s'ha aixecat de cop.

—Josh! —ha dit, venint cap a mi—. Oh, Josh! —Tenia la cara plena de llàgrimes i m'ha abraçat molt fort. Quan m'he separat d'ella encara plorava, però també somreia—. Rei meu! —m'ha dit.

El pare estava assegut al llit, fregant-se els ulls. Triga mitja vida, a despertar-se del tot.

—No t'entenc. ¿Quan...? ¿Vols dir aquesta nit passada? ¿I com ho saps?

–He anat a comprar llet –ha respost ella–. A la botiga la gent no parlava d'altra cosa. L'han trobat aquest matí.

S'ha assegut al llit i ha començat a plorar un altre cop. El pare l'ha abraçat, però m'estava mirant a mi, i tenia alguna cosa estranya als ulls.

–¿On has anat? –he preguntat a la mare–. ¿D'on vénis?

–De comprar, Josh. T'ho acabo de dir.

«Mentida», m'han vingut ganes de dir-li. «Has estat fora hores, no has anat a comprar llet.» Això era el que tenia ganes de dir-li, però no podia, perquè els meus pares estaven asseguts al llit, mirant-se l'un a l'altre, i se'ls veia feliços.

DIMARTS, 11 D'AGOST

JULES

M'acaba de venir un record. Al seient del darrere de l'autocaravana, una pila de coixins al mig per marcar la frontera entre el teu territori i el meu, anant cap a Beckford a passar-hi l'estiu, tu nerviosa i il·lusionada –et mories de ganes d'arribar-hi–, i jo marejada com una sopa i intentant no vomitar.

No és només que m'hagi vingut el record. És que ho he tornat a sentir. Aquesta tarda he tornat a sentir aquell mareig, encorbada sobre el volant com una vella, conduint ràpid i malament, envaint el mig de la calçada als revolts, prement el fre massa bruscament i apartant-me exageradament quan veia venir un cotxe de cara. M'estava passant allò, aquella sensació que tinc de vegades quan veig una furgoneta blanca venint a tota pastilla cap a mi en una carretera estreta i penso: «Ara faré un cop de volant, ara sí; envairé el seu carril.» No és que ho vulgui, és que no ho puc evitar. Com si a l'últim moment deixés de tenir voluntat pròpia. És com la sensació que tens quan estàs dret al caire d'un penya-segat, o de l'andana del tren, i sents una mà invisible que t'empeny. ¿I si ho fes? ¿I si fes un pas endavant? ¿I si fes un cop de volant?

(Al cap i a la fi no som tan diferents, tu i jo.)

El que m'ha sobtat és recordar-ho amb tanta precisió. Massa. ¿Com és que puc recordar amb tant de detall coses que em van passar quan tenia vuit anys i haig de fer tants esforços per recordar si he dit o no als meus companys de feina que no podem ajornar fins a la setmana que ve el balanç de tal client? Hi ha coses que voldria recordar i no hi ha manera; i les coses que intento oblidar amb totes les meves forces em vénen constantment al cap. Com més m'acostava a Beckford més evident era: el passat m'assaltava com aquells pardals que surten de les tanques d'arbustos, cridaners i inexorables.

Tota aquella exuberància, aquella verdor increïble, aquell groc àcid i llampant de l'argelaga dels turons... em penetrava directament al cervell i hi desencadenava una nova seqüència de records: el pare portant-me en braços a l'aigua i jo, amb quatre o cinc anys, xisclant i cargolant-me de felicitat; tu tirant-te de peus a l'aigua des de les roques, cada vegada una mica més amunt. Pícnics a la platja de sorra del gorg, el gust de la crema solar a la llengua; aquells peixos marrons i grossos que pescàvem a les aigües quietes i tèrboles, riu avall, passat el molí; tu arribant a casa amb la cama tota ensangonada després de calcular malament un dels teus salts, i mossegant un drap de cuina mentre el pare et netejava la ferida. Perquè no pensaves plorar. Almenys davant meu. La mare, amb un vestit d'estiu blau cel, descalça a la cuina i preparant les farinetes de civada, amb les plantes dels peus del color de l'òxid. El pare assegut a la platja, dibuixant. Més endavant, quan ja érem més grans, tu amb uns pantalons curts texans i la part de dalt del biquini sota la samarreta, escapant-te de nit per anar a veure un noi. No un noi qualse-

vol, no: el noi. La mare, més prima i més fràgil, dormint a la butaca de la sala d'estar. El pare desapareixent per fer llargues caminades amb la dona del mossèn, rodanxona, pàl·lida i amb el seu barret de sol. Recordo un partit de futbol. El reflex calent del sol a l'aigua, totes les mirades clavades en mi. Parpellejo per foragitar les llàgrimes, tinc sang a les cuixes, els riures em ressonen a les orelles. Encara ara els sento. I de fons, el soroll de l'aigua impetuosa.

Estava tan immersa en aquesta aigua que no m'he adonat que ja hi havia arribat. Era al mig del poble. M'ha vingut tan de sobte com si hagués tancat els ulls i m'haguessin transportat fins allà per art de màgia. Sense ni tan sols adonar-me'n, m'he trobat conduint a poc a poc per carrers estrets plens de quatre per quatre a banda i banda. Veia de cua d'ull una taca rosada i borrosa gairebé fora del meu camp de visió. Anava tirant cap a l'església, cap al pont vell, ara amb molta prudència. Amb els ulls clavats en l'asfalt del davant, intentant no mirar els arbres, el riu. Intentant no veure'ls. Però era inevitable.

M'he arrambat a un costat i he apagat el motor. He aixecat el cap. Hi havia els arbres i les escales de pedra, verdes per la molsa i traïdores després de la pluja. Se m'ha posat tota la pell de gallina. M'ha assaltat un record: una pluja gelada batent l'asfalt, una llum blava intermitent fent la competència als fanals i il·luminant el riu i el cel, núvols d'alè davant de cares de terror, i un nen petit, blanc com un fantasma i tremolant, pujant cap a la carretera amb una agent de policia. La dona li estreny la mà amb els ulls esbatanats i la cara desencaixada i va girant el cap a una banda i a l'altra, cridant algú. Recordo com si fos ara el que vaig sentir aquella nit: terror i fascinació. Encara em ressonen les teves paraules al cap: «¿Com deu ser? ¿T'ho imagines? Veure morir la teva mare...»

He apartat la mirada. He engegat el cotxe, he tornat a la carretera i després d'aquell revolt tan pronunciat he travessat el pont. He buscat el trencall. ¿El primer a l'esquerra? No, aquest no, el següent. I allà la tenia, una mola marró i vella de pedra, la Casa del Molí. Amb un pessigolleig fred i humit a la pell i el cor desbocat, he travessat el cancell obert i he continuat fins a l'entrada.

Davant hi havia un home, dret, mirant el mòbil. Un policia d'uniforme. Ha vingut de seguida cap al cotxe i he abaixat el vidre.

–Sóc la Jules –li he dit–. La Jules Abbott. Sóc... la germana.

–Ah! –ha fet, aparentment torbat–. Sí, sí, esclar. Miri –ha dit girant-se un moment cap a la casa–, en aquest moment no hi ha ningú. La nena... la seva neboda... ha sortit. No sé exactament on...

S'ha tret la ràdio del cinturó.

Jo he obert la porta i he baixat del cotxe.

–¿Passa res, si hi entro? –he preguntat.

Estava mirant la finestra oberta de la que abans era la teva habitació. Encara et veia allà, asseguda a l'ampit, amb els peus penjant enfora. Feia venir vertigen.

El policia no sabia què dir. S'ha girat d'esquena a mi i ha dit alguna cosa fluixet per ràdio. En acabat ha tornat a mirar-me i ha dit:

–Sí, cap problema. Hi pot entrar.

Mentre pujava les escales no veia res, però sentia l'aigua i l'olor de terra. De la terra de l'obaga que fa la mateixa casa, sota els arbres, en els punts on no hi toca mai el sol. La fortor acre de les fulles en descomposició m'ha transportat enrere en el temps.

He obert la porta gairebé esperant sentir la veu de la mare cridant-me des de la cuina. No m'ha calgut ni pensar: sabia que havia

d'empènyer una mica amb els malucs perquè hi havia un punt on la porta s'encallava amb el terra. Un cop al rebedor he tornat a tancar, mentre els meus ulls s'esforçaven per enfocar en la penombra. M'he estremit de fred.

A la cuina, sota la finestra, hi havia una taula de roure. ¿Era la mateixa? S'hi assemblava, però no podia ser la mateixa. La casa havia canviat de mans moltes vegades, des d'aleshores. Si em posés de quatre grapes i busqués les marques que hi vam fer tu i jo, ho podria saber, però només d'imaginar-m'ho se m'accelerava el pols.

Me'n recordo que hi tocava el sol al matí, que tu t'asseies a l'esquerra, de cara a la cuina Aga i a les vistes al pont vell, perfectament emmarcat. Precioses, deia tothom d'aquelles vistes; però en realitat no hi veien. No obrien mai la finestra ni s'hi abocaven; no miraven mai avall, a la roda rovellada per la part de sota, no miraven mai més enllà de la llum del sol que jugava sobre la superfície de l'aigua, no veien mai què era en realitat l'aigua, d'un negre verdós i plena de coses vives i coses mortes.

He tornat a sortir de la cuina, he agafat el passadís, he passat pel costat de l'escala i he continuat endavant. Hi he arribat tan de cop que m'ha sobtat i tot, amb aquelles finestres enormes del davant que donen al riu, que pràcticament s'hi fiquen, com si a l'obrir-les l'aigua hagués de saltar per sobre de l'ampli banc de fusta que va de punta a punta de la finestra.

Un flaix. Tots aquells estius, la mare i jo assegudes davant d'aquesta finestra, repenjades en coixins, amb els peus damunt del banc i els dits grossos gairebé tocant-se, un llibre a la falda i un plat amb alguna cosa per picar a l'abast, tot i que ella ni ho tastava.

No ho podia ni mirar. Veure-ho d'aquella manera em deprimia i em desesperava.

Havien tret totes les motlures i els maons de sota havien quedat a la vista. La decoració era molt del teu estil: catifes orientals a terra, mobles feixucs de banús, sofàs immensos, butaques de pell, espelmes per tot arreu i, miressis on miressis, les teves obsessions plasma-des en grans pòsters emmarcats. L'*Ofèlia* de Millais, tan bonica i serena, amb els ulls i la boca oberts i unes flors al puny; l'*Hècate* de Blake, l'*Aquellarre* de Goya i el seu *Gos Semienfonsat*. Aquest és el que més odio, amb aquella pobra bèstia lluitant per mantenir el cap fora de l'aigua mentre se li acosta una onada.

Ha sonat un telèfon. Semblava que el so vingués de sota la casa. He travessat la sala d'estar seguint-lo i he baixat unes escales. Jo diria que aquí hi havia una habitació dels mals endreços. Un any es va inundar i va quedar tot cobert d'una capa de fang, com si la casa s'estigués convertint en part de la llera del riu.

Hi he entrat, ara devia ser el teu estudi. Estava ple de càmeres de fer fotos, pantalles, llums, taules de llum, una impressora, papers, llibres i carpetes amuntegats a terra, arxivadors arribats a la paret... i fotos, esclar. Les teves fotos, cobrint fins a l'últim centímetre de guix. Qualsevol ull poc avesat diria que ets una fanàtica dels ponts: el Golden Gate, el Nanquín sobre el riu Iang-Tsé, el viaducte del Príncep Eduard..., però, si t'hi fixes bé, l'important no és el pont. No és que tinguessis passió per les obres mestres de l'enginyeria de civil. Si t'hi fixes bé, veus que no hi ha només ponts: hi ha el penya-segat de Beachy Head, el bosc d'Aokigahara i la roca de Preikestolen. Els llocs on va la gent desesperada a acabar amb tot, les catedrals de la desesperació.

I just enfront de la porta, tot d'imatges del gorg dels Ofegats. Fotos i fotos i més fotos, des de tots els angles i totes les perspectives possibles. Pàl·lid i glaçat a l'hivern i amb l'espadat negre i pelat; centellejant a l'estiu, com un oasi exuberant i verd, o d'un gris apagat i petri amb núvols de tempesta al capdamunt. Una vegada, i una altra, i una altra. Totes aquelles imatges s'han anat difuminant fins a formar-ne una de sola. Una agressió vertiginosa per a la vista. M'he sentit com si fos allà, en aquell lloc, dreta al capdamunt del precipici, mirant a baix, a l'aigua, amb aquell estremiment terrible, aquella temptació de deixar-me anar.